

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Tdo/55/2016
Identifikačné číslo spisu: 7612040928
Dátum vydania rozhodnutia: 05.10.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Krajčovič
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:7612040928.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Petra Krajčoviča a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Františka Moznera v trestnej veci proti obvinenému Q.R. pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. a iné, na neverejnom zasadnutí konanom 5. októbra 2016 v Bratislave o dovolaní obvineného Q.R. proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 28. apríla 2016, sp. zn. 7To/36/2016, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného Q.R. sa odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom z 15. februára 2016, sp. zn. 0T/129/2015, uznal obvineného Q.R. vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. a z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. v spojení s § 138 písm. a/ Tr. zák., ktoré spáchal tak, že 27. decembra 2015 v čase asi o 18:40 hod. v Spišskej Novej Vsi, v obchodnom dome Kaufland na ul. Duklianskej po predchádzajúcom verbálnom konflikte hrozil B. D., nar. XX. W. XXXX, že ju udrie po hlave drevenou palicou, ktorú v tom čase držal v ruke, pričom následne sa s drevenou palicou na ňu aj zahnal, ale bez toho, aby ju trafil, keďže sa stihla uhnúť, keď sa potom presunul pred hlavný vchod obchodného domu, s nožom v ruke hrozil X. Q., nar. XX. Q. XXXX, že ho ním pichne, pričom po príchode pracovníka súkromnej bezpečnostnej služby Q. O., nar. X. Q. XXXX, sa na toho predmetným nožikom zahnal so slovami, či má bodnúť aj jeho, avšak ho netrafil, keďže ten sa stihol odtiahnuť, teda uvedeným konaním vzbudil u uvedených osôb vzhľadom na agresívny prejav dôvodnú obavu, že svoje vyhrážky môže aj v skutočnosti naplniť.

Za to mu okresný súd uložil podľa § 360 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 41 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 4 Tr. zák. a § 37 písm. h/ a m/ Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere dva roky, na ktorého výkon ho zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, a podľa § 60 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. aj trest prepadnutia veci: 1 ks nožik.

Ihneď po vyhlásení tohto rozsudku podal proti nemu obvinený odvolanie, ktoré Krajský súd v Košiciach

(ďalej len „krajský súd“) uznesením z 28. apríla 2016, sp. zn. 7To/36/2016, podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Proti uzneseniu krajského súdu podal obvinený Q.R. prostredníctvom ustanoveného obhajcu 8. júla 2016 dovolanie, a to z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. tvrdiac, že v konaní pred okresným súdom neboli vykonané dôkazy zákonným spôsobom a súd na ich základe dospel k nezákonnému rozhodnutiu, pričom vytýkané pochybenie nebolo napravené ani v konaní o riadnom opravnom prostriedku. Porušenie svojich práv vidí obvinený v tom, že hoci sa v priebehu konania niekoľkokrát domáhal sprístupnenia dôkazu - kamerového systému z obchodného centra, ktorý môže preukázať jeho nevinu, súd jeho žiadosti nevyhovel. Zároveň namieta, že tvrdenie súdu, že predmetný kamerový systém nesníma časť obchodného centra, kde sa mal odohrať údajný incident, nie je potvrdená žiadnou výpoveďou svedka, žiadnym vyjadrením od kompetentných ľudí z obchodného centra a ani žiadnym iným spôsobom. Podľa dovolateľa ide pritom o kľúčovú skutočnosť, ktorá by preukázala jeho nevinu.

Ďalej poukazuje obvinený na to, že ak by sa incident odohral tak, ako je to uvedené v rozsudku, vzbudil by pozornosť ľudí (či už okoloidúcich alebo zamestnancov obchodného centra), pričom súd ho odsúdil za útok na B. D. iba na základe jej výpovede, pretože sa žiadni iní svedkovia tohto incidentu nenašli, čo podľa neho potvrdzuje, že skutok sa nestal tak, ako bol uvedený v obžalobe a následne v rozsudku súdu. Napokon zdôraznil, že B. D., X. Q. a Q. O. sa poznajú z práce v obchodnom centre.

Prostredníctvom obhajcu podané dovolanie doplnil obvinený ešte priamo a to podaním došlým Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky 11. septembra 2016. V tomto doplnení predostiera dovolateľ svoju vlastnú verziu udalostí a zopakujúc už uvedené tvrdí, že sa skutok nestal, pričom zdôrazňuje, že traja svedkovia, ktorí ho usvedčujú, sa navzájom poznajú, spolu sa na neho dohodli a preto vypovedajú rovnako.

V podstate z týchto dôvodov obvinený Q.R. navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky:

1) vyslovil, že uznesením Krajského súdu v Košiciach z 28. apríla 2016, sp. zn. 7To/36/2016, bol porušený zákon v ustanovení § 319 Tr. por. a v konaní, ktoré mu predchádzalo, v ustanovení § 119 ods. 1 písm. a/ Tr. por., a to v neprospech Q.R.,

2) zrušil napadnuté uznesenie Krajského súdu v Košiciach z 28. apríla 2016, sp. zn. 7To/36/2016, a rozsudok Okresného súdu Spišská Nová Ves z 15. februára 2015 (správne 2016, pozn.), sp. zn. 0T/129/2015, vo výroku o vine,

3) prikázal Okresnému súdu Spišská Nová Ves, aby vec v potrebnom rozsahu prerokoval a rozhodol.

Prokurátor príslušnej okresnej prokuratúry v písomnom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že jeho dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. nie sú splnené, nakoľko výsluchy svedkyne poškodenej B. D., svedkov X. Q. a Q. O. boli vykonané zákonným spôsobom. Nemožnosť zabezpečenia kamerového záznamu nemôže byť podľa prokurátora vykladaná na ťarchu orgánov činných v trestnom konaní, pretože neexistuje žiadna zákonná povinnosť, aby priestory v súkromných spoločnostiach boli nepretržite snímané. Osobitne poukázal na to, že nezaregistrovanie incidentu kamerovým systémom potvrdil svedok Q. O., pracovník SBS, ktorý k veci uviedol, že pred obchodným domom Kaufland v Spišskej Novej Vsi kamerový systém nie je a kamera nad informačným centrom bola otočená k nákupnej časti. Zároveň uviedol, že s nezabezpečením kamerového záznamu sa náležite zaoberal v meritórnom rozhodnutí tak Okresný súd Spišská Nová Ves, ako aj Krajský súd v Košiciach. Z týchto dôvodov navrhol prokurátor dovolanie obvineného Q.R. podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) posúdil vec najprv v zmysle § 382 Tr. por. a zistil, že dovolanie bolo podané obvineným Q.R. ako oprávnenou osobou podľa § 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por., prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné (§ 368 ods. 2 písm. h/ Tr. por.), v zákonnej lehote uvedenej v §

370 ods. 1 Tr. por., potom ako dovolateľ využil svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok (odvolanie), o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Tr. por.), s obsahovými náležitosťami podľa § 374 ods. 1 Tr. por. a s uvedením dôvodu dovolania podľa odseku 2 tohto ustanovenia.

Dovolací súd ale zároveň zistil, že obvineným vecne uplatnený dôvod dovolania, ktorý podradil pod § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por., nie je v posudzovanej veci zjavne splnený.

Úvodom považuje najvyšší súd za potrebné pripomenúť, že z konštrukcie a štruktúry jednotlivých dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. a/ až n/ Tr. por. vyplýva, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu je určené na nápravu výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných chýb. Dovolanie preto nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa (primerane pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 57/2007).

Povedané inými slovami, dovolaním podaným z niektorého z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Tr. por. sa nemožno domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je založené napadnuté alebo jemu predchádzajúce rozhodnutie, a ani prehodnotenia vykonaného dokazovania. Pritom platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takéhoto dovolacieho dôvodu podľa § 371 Tr. por. Nestačí ak podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pokiaľ v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu (pozri napr. rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 51/2014).

Podstata väčšiny námietok dovolateľa, ako sú tieto konštatované vyššie, tkvie v tom, že nimi spochybňuje hodnotenie jednotlivých dôkazov (najmä usvedčujúcich výpovedí svedkov) a najvyššiemu súdu predkladá svoju vlastnú verziu skutkového deja. Nepochybne tak ide o skutkové námietky, ktoré vecne nezodpovedajú nielen obvineným označenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por., ale ani žiadnemu z ďalších dôvodov dovolania uvedených v odseku 1 tohto ustanovenia. Námietky skutkovej povahy sú totiž uplatniteľné iba v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Tr. por., kedy je osobou oprávnenou na podanie dovolania výlučne minister spravodlivosti. Dovolací súd sa preto týmito skutkovými námietkami dovolateľa nezaoberal (pozri napr. rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 14/2015).

Pokiaľ ide o námietku obvineného, že súdy odmietli „sprístupniť“ kamerový záznam z miesta činu, ktorý podľa jeho tvrdenia môže preukázať jeho nevinu, ani ten nemožno podradiť pod ním označený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. V rámci tohto dovolacieho dôvodu totiž možno namietat iba to, že dôkazy, na ktorých je rozhodnutie súdu založené, neboli vykonané zákonným spôsobom, nie však to, že niektorý z možných dôkazov vykonaný nebol.

Nevykonanie obvineným navrhnutého dôkazu by však mohlo za určitých okolností naplniť dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. Vzhľadom na to, že pri zisťovaní dôvodov dovolania dovolacím súdom je rozhodujúca ich vecná špecifikácia dovolateľom v zmysle § 374 ods. 1 Tr. por. a nie ich označenie podľa § 371 Tr. por., najvyšší súd sa ďalej zaoberal tým, či túto dovolateľom vytýkanú chybu nemožno podradiť pod tento dovolací dôvod.

K tomu treba najprv vo všeobecnej rovine uviesť, že právo na obhajobu je v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu. Za jeho porušenie však nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10, resp. pri uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Tr. por. Ak by totiž záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť tohto dovolacieho dôvodu, odporovalo by to viazanosti dovolacieho

súdu zisteným skutkom vyplývajúcej z už zmienenej zásady, že účelom dovolacieho konania (s výnimkou dovolania podľa § 371 ods. 3 Tr. por.) je posudzovanie právnych otázok a nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu. Nemožno preto úspešne podať dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. iba na podklade toho, že nebolo vyhovené návrhu obvineného na vykonanie dokazovania, ak súd takýto postup dostatočne a nie svojvoľne odôvodnil (porovnaj najmä rozhodnutia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 7/2011, 116/2014, 14/2015).

V tomto kontexte je potom potrebné poukázať na to, že okresný súd sa návrhom obvineného na doplnenie dokazovania prehratím obrazového záznamu z miesta činu zaoberal, keď na str. 3 rozsudku poukázal na to, že svedok Q. O. „... uviedol, že v služobnej miestnosti majú možnosť s kamerami sledovať pohyb osôb v predajnej časti obchodného domu a vonkajšie priestory nezachytáva kamerový systém. Kamerovým systémom nezaregistrovali incident medzi obžalovaným a B. D., pretože kamera bola otočená do predajnej časti obchodného domu.“ a na str. 4 rozsudku zas uviedol, že „Žiadny obrazový záznam sa v trestnom spise nenachádza. Z úradného záznamu na č. l. 44 vyplýva, že priestor pred vchodom do obchodného domu Kaufland nie je snímaný kamerovým systémom. Priestor, v ktorom sa nachádza predajňa zábavnej pyrotechniky je síce snímaná otočnou kamerou, ktorá však v čase skutku bola otočená smerom na pokladne.“.

Predmetným dôkazným návrhom sa v rámci odvolacieho konania zaoberal aj krajský súd, ktorý v tomto smere v odôvodnení svojho rozhodnutia na str. 3 uviedol: „K argumentu obžalovaného, že v rámci dokazovania mal byť zabezpečený kamerový záznam, považuje aj odvolací súd opätovne poukázať, že takýto dôkaz nebolo možné zabezpečiť, nakoľko z úradného záznamu z prípravného konania je zrejmé, že kamerový záznam nesnímal tie priestory, kde sa mal odohrať v jednotlivých fázach žalovaný skutok.“.

Z uvedeného vyplýva, že súdy oboch stupňov sa predmetným dôkazným návrhom obvineného zaoberali a vo svojich rozhodnutiach dostatočne presvedčivo (nie svojvoľne) vysvetlili, prečo nebolo možné navrhovaný dôkaz vykonať.

V tejto súvislosti sa len pre úplnosť žiada dodať, že podľa spomínaného úradného záznamu informácie v ňom uvedené poskytol policii 28. decembra 2015 o 20:15 hod. pracovník strážnej služby G3 V. D.. Nezodpovedá preto obsahu predloženého spisu tvrdenie dovolateľa, že záver okresného súdu, že kamerový systém nesníma časť obchodného centra, kde sa mal odohrať údajný incident, nie je potvrdený žiadnou výpoveďou svedka ani žiadnym vyjadrením od kompetentných ľudí z obchodného centra.

Namietaným postupom súdov oboch stupňov tak nebolo žiadnym spôsobom (a už vôbec nie zásadným) porušené právo dovolateľa na obhajobu a táto jeho námietka zjavne nenapĺňa ani dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.

Z týchto dôvodov najvyšší súd dovolanie obvineného Q.R. podľa § 382 písm. c/ Tr. por. bez preskúmania veci odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.